

ասում եմ, սուտ ա, Թորոսն էր հարբել ու հասնողին ծեծում էր»... Քեօնիկն թէ՛ «սուտ ա, ես հարբած չէի».
—«Ձերդ ազնւութեան, ասում եմ, հրէս հէնց հիմի էլ հարբած ա եկել ձեզ մօտ»... Պրիստաւը աչքերը ուրբեց, մօտ գնաց քեօնիկին, արաղի հոտը որ չ'առանւ... «Պաշտօն վո՛ն, մերձաւեց» արաւ ու հրամայեց որ ցէպը կարապետին տայ... Դուրս եկանք, Խօօի դուքանումը մի լաւ քէֆ էլ արինք ու... տօ գինին դէսը բերէք է՛ք»...

Վ. Փափաղեան

* *

Նման գայլերի խմբին ամեհի,
Զմրան գիշերին ոռնում է քամին
Եւ իմ պարտիզում—մռայլ, ամայի
Խեղճ ուռիներին ջարդում է քամին:

Ա՛խ, մանկուց տանջուեց քու սէրը, սիրտ իմ,
Ոչ ոք չհասկացաւ երազդ աղուոր.
Զուր մի՛ որոնիր սիրտ մի մտերիմ,—
Ծնունդ է հոգին յաւէրժ մենաւոր:

Հանիր քու սէրը սրտիցդ անյոյս,—
—Այդ խորթ, ապօրէ՛ն գաւալն աշխարհի,—
Քցիր այս դաժան, մութ գիշերին դուրս՝
Ցուրտ քամու բերան. —Թող երթայ սառի...

Թող լայ, հեծեծայ սէրս՝ ո՛րք, անմայր.
Եւ քամին լացը նորա թող տանի
Ալէկոծ ծովեր, անապատ մի վայր,
Սակայն մարդու մօտ... երբէք չը տանի...

Ոռնում է քամին, վայում դժնդակ
Մռայլ գիշերին ձիւն-ձմերայնի.
Ա՛խ, սէրս ջարդուած ուռիների տակ
Մեռնում է մենակ.—Թող երթայ մեռնի...

Ա. Դատհակեան